

- b. Czy biorąc pod fakt, że Niderlandy zaniechały określenia w prawie krajowym czasu trwania zagwarantowanego w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2004/81/WE okresu przeznaczanego na zastanowienie się, przepis ten należy interpretować w ten sposób, że okres przeznaczony na zastanowienie się kończy się z mocy prawa po tym, jak zostanie zgłoszone zawiadomienie o handlu ludźmi lub dany obywatel państwa trzeciego powiadomi o odstąpieniu od złożenia takiego zawiadomienia?
- 2) Czy przez nakaz wydalenia w rozumieniu art. 6 ust. 2 dyrektywy 2004/81/WE należy także rozumieć środki zmierzające do wydalenia obywatela państwa trzeciego z terytorium państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego?
- 3) a. Czy art. 6 ust. 2 dyrektywy 2004/81/WE sprzeciwia się wydaniu decyzji o przekazaniu w trakcie zagwarantowanego w ust. 1 tego artykułu okresu przeznaczanego na zastanowienie się?
- b. Czy art. 6 ust. 2 dyrektywy 2004/81/WE sprzeciwia się wykonaniu lub przygotowaniu do wykonania w trakcie okresu przeznaczanego do zastanowienia się zagwarantowanego w ust. 1 tego artykułu wydanej już decyzji o przekazaniu?

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub podlegali działaniom ułatwiającym nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi władzami (Dz.U. 2004, L 261, s. 19).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag,
zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 4 lutego 2021 r. – X / Staatssecretaris van Justitie
en Veiligheid**

(Sprawa C-69/21)

(2021/C 163/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: X

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy znaczne zwiększenie się intensywności bólu na skutek zaprzestania leczenia, przy jednoczesnym braku zmian w obrazie choroby, może stanowić sytuację będącą w sprzeczności z art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej: „kartą”) w związku z art. 1 i 4 karty, jeżeli nie zostanie wyrażona zgoda na zawieszenie obowiązku opuszczenia terytorium krajowego na podstawie dyrektywy 2008/115/WE (¹) (zwanej dalej: „dyrektywą powrotową”)?
- 2) Czy określenie stałego terminu, w ramach którego, aby możliwe było przyjęcie, że istnieją względy medyczne stojące na przeszkodzie wykonaniu wynikającego z dyrektywy powrotowej zobowiązania do powrotu, ujawnić mają się skutki zaprzestania leczenia medycznego, jest zgodne z art. 4 w zw. z art. 1 karty? Jeżeli określenie stałego terminu nie jest sprzeczne z prawem Unii, to czy państwo członkowskie może określić jeden ogólny termin, który byłby taki sam dla wszystkich możliwych stanów zdrowia i wszystkich możliwych skutków medycznych?
- 3) Czy uregulowanie, zgodnie z którym skutki faktycznego wydalenia powinny być oceniane wyłącznie w ramach badania, czy i pod jakimi warunkami cudzoziemiec może podróżować, jest zgodne z art. 19 ust. 2 karty w zw. z art. 1 i 4 karty oraz dyrektywą powrotową?

- 4) Czy art. 7 karty w zw. z art. 1 i 4 karty oraz w kontekście dyrektywy powrotowej ustanawia wymóg, aby stan medyczny cudzoziemca oraz leczenie, któremu jest on poddawany w związku tym stanem w państwie członkowskim, były uwzględniane w ramach oceny tego, czy należy mu zezwolić na pobyt ze względu na potrzebę ochrony życia prywatnego? Czy art. 19 ust. 2 karty w zw. z art. 1 i 4 karty oraz w kontekście dyrektywy powrotowej ustanawia wymóg, aby w ramach oceny, czy problemy zdrowotne mogą stać na przeszkodzie wydaleniu, uwzględniane były również życie prywatne i życie rodzinne w rozumieniu art. 7 karty?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, Dz.U. 2008, L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 12 lutego 2021 r. – Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija

(Sprawa C-88/21)

(2021/C 163/19)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strona w postępowaniu głównym

Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 39 decyzji Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II), w szczególności jego ust. 3, należy interpretować w ten sposób, że nakłada on obowiązek wprowadzenia zakazu rejestracji przedmiotów, w odniesieniu do których dokonano wpisu w Systemie Informacyjnym Schengen, mimo iż ten wpis nie jest już aktualny (pojazd został odnaleziony; postępowanie karne w państwie członkowskim, w którym odnaleziono pojazd, zostało umorzone z tej przyczyny, że w owym państwie członkowskim nie popełniono czynu zabronionego; państwo, które dokonało wpisu, zostało poinformowane, ale nie podejmuje żadnych działań w celu usunięcia wpisu z systemu)?
2. Czy art. 39 decyzji Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II), w szczególności jego ust. 3, należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on państwo członkowskie, które odnalazło przedmiot, w odniesieniu do którego dokonano wpisu zgodnie z art. 38 ust. 1 owej decyzji, do wprowadzenia w prawie krajowym uregulowań zakazujących podejmowania jakichkolwiek działań dotyczących odnalezionego przedmiotu innych aniżeli działania zmierzające do urzeczywistnienia celu wskazanego w art. 38 (zajęcie lub wykorzystanie jako dowód w postępowaniu karnym)?
3. Czy art. 39 decyzji Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II), w szczególności jego ust. 3, należy interpretować w ten sposób, że zezwala on państwom członkowskim na ustanawianie regulacji prawnych przewidujących wyjątki od zakazu rejestracji pojazdów, w odniesieniu do których dokonano wpisu w SIS zgodnie z art. 38 owej decyzji, na które to wyjątki można by się powołać wówczas, gdy właściwe organy państwa członkowskiego podjęły kroki w celu poinformowania o odnalezionym przedmiocie państwa, które dokonało wpisu?